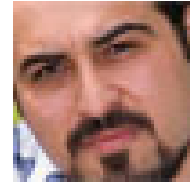

The Baha'is and Higher Education in Iran

By Ahmad Batebi

[Ahmad Batebi (b. 1977) came to international notice through his appearance on the 17 July 1999 cover of The Economist magazine, holding up a shirt splattered with the blood of a fellow protester. This photo, which has been called “an icon for Iran’s student reform movement”, was taken during the Iranian student protests of July 1999 in Tehran. Following its publication, Batebi was arrested, tried in closed-door proceedings, found guilty of “creating street unrest”, and sentenced to death. After seven years of torture and imprisonment, he managed to escape, and it is believed that he now lives in the United States. Mr. Batebi is not associated with the Baha’i community.¹ The following essay was first published on Tuesday, 2 September 2008 in Persian in the journal Rooz, which can be found online at http://www.roozonline.com/archives/2008/09/post_8980.php. All footnotes were contributed by the translator. Abang Rabbani.]

From the first hours of 27 July 2008, the results of the nationwide university entrance examination² were available on the official website of the National Organization for Educational Assessment.³

However, after entering their personal data on the registration website, most of the Baha’i applicants were confronted with the strange system response, “incomplete file”. At present there are no exact statistics on how many Baha’i applicants have been rejected on the base of “incomplete file”; in light of the imprisonment of the leaders of the Baha’i community in Iran, perhaps such statistics will never become available through official means.

¹ For further details on Ahmad Batebi see http://en.wikipedia.org/wiki/Ahmad_Batebi and related links.

² Since university seats are limited in Iran, a nationwide examination is administered to identify the best candidates for higher education. This examination is typically given once a year and is known as the National Entrance Examination [*Kunkúir*].

³ The National Organization for Educational Assessment and Evaluation is a division of Iran’s Ministry of Science, Research and Technology. This organization is responsible for administering nationwide tests which identify candidates for college entrance.

However, “incomplete file” is the most perplexing response to student applicants in place of an actual diploma. This is because if the file of a student is indeed missing some important piece of information such that that he is disqualified from receiving a diploma, then according to the regulations of the Organization for Assessment that student is disbarred from participation in the national examination, and under no circumstances would a permit card be issued for him to attend such an entrance exam.

Interestingly enough, alleging that the file is incomplete means that Baha’i applicants can no longer appeal to the country’s judiciary for recourse or to outside sources, because under such conditions it is impossible to show that the file has actually been completed.

The same situation for the Baha’i students occurred last year as well, but unfortunately repeated and extensive appeals yielded no action and no investigation by the government, the parliament, the judiciary, or any of the oversight agencies. It is understood that the same pattern will be repeated again this year and that once more, a large contingent of the brightest students of Iran will be deprived of higher education – the most natural right of every citizen.

Even if the Baha’i youth of Iran were allowed to participate and pass college entrance examinations, they would still not be immune from the menace of a vengeful ideological government. To illustrate this point, I draw the attention of the esteemed readers to a letter of suffering by Hesam Mithaqi – a student deprived of the right to education.

In 1385 Sh [2006] I participated in the nationwide college entrance examination and was accepted in the bachelor program for English translation in the Sana’i Institute of Advanced Studies in Isfahan.

Early in the first semester, our professor in the Islamic studies class inquired, “Do we have any religious minorities in the class?” Miss Reza’i [a Baha’i], a Christian student and I declared that we were among the religious minorities. I also added that I intended to minor in Islamic studies. The instructor then asked me to name my religion, but since I knew that mentioning the word “Baha’i” would not be prudent, I avoided a direct answer. However, the instructor insisted and I stated that I followed the Baha’i Faith.

After that session, Miss Reza’i and I together went to the instructor and suggested that in view of the pervasive circumstances it would be best for him to avoid a discussion of the Baha’i Faith in the class and university, since it might result in

complications for us, and even for him. He accepted and from that date no such discussion took place in our sessions.

At the conclusion of the second semester and after we had received our transcripts, we were notified on 14/4/86 [5 July 2007] that back in Farvardin [March 2007] the university had received official instructions for our expulsion. In response, the school authorities had written to their superiors explaining their unwillingness to expel any student in the middle of a semester, and requesting a reconsideration of the original decision. However, they had been confronted with a hostile response. Consequently, they decided to send us along with a letter to the Organization for Assessment so they could determine our status.⁴

After we had gone to the aforesaid Organization and some time had passed, we were told to refer back to the university as their decision would be communicated to the school. However, we stated, "We must return to school with your decision." We were then delivered into the custody of the Organization and told to refer to the Organization's office in Tehran, on Karim-Khan Zand Avenue, for a response. Also, the reference number of a letter was given to us (86/4/18, m/1/270) and we were informed that the letter had already been sent to the Organization for Assessment's office in Tehran.

When we visited the Organization's office in Tehran, we met with Dr. Nurbakhsh. He said that he had worked diligently to secure the rights of the Baha'is and was laboring to secure an avenue for our university attendance. He also suggested that we should not approach various governmental offices as it would bear no fruit.

After visiting the above-mentioned office, we went to the Science Ministry and there learned that a letter sent by our university to that Ministry had gone missing! However, one of the officials indicated that the said letter was with Dr. Muslemi. When we approached Dr. Muslemi, he denied all knowledge and said that he had sent the file to the Organization for Assessment.

At the same time, I wrote a letter to Isfahan's representative to the Islamic Parliament, Dr. Kamran, although his secretary would not give me the letter's reference number. I also wrote via

⁴ The letters given to the students are numbered: 86/391/4, 86/390/4 and 86/390/4.

email to many other members of the Parliament and the office of the President, all of which went unanswered.

To this day, I continue visiting the offices of the Science Ministry, the Organization for Assessment, the Agency for Revolutionary Education, and offices of representatives of the Parliament and other governmental agencies. However, no logical response has been given to this date, and everyone pretends that they are uninvolved and refers me to other offices.

Now that two semesters have passed since my dismissal from the university, I have not received an official letter of expulsion. In accordance with the regulations of the Science Ministry, if a student fails to attend two semesters his expulsion is issued automatically. Therefore, I am now considered an expelled student.

Also, I have tried to receive exemption from military service and – unbelievably! – they have me recorded as a student in the Sana’i Institute of Advanced Studies. Because of my exemption as a “student”, therefore they have refused to grant me a general exemption.

It is bizarre that Baha’i youth are barred from attending universities, but must enlist for military service.

Article 30 of the Islamic Republic’s constitution requires the government to provide all citizens with free education up to secondary school, and to expand free higher education to the extent required by the country for attaining self-sufficiency.

However, after the Islamic Revolution we have persistently witnessed that nearly all Baha’i students have been expelled from Iran’s institutions of higher learning because of their religion, and none were permitted to attend universities.⁵

Moreover, starting four years ago, outwardly permission was granted for Baha’i students to enroll in universities. However, every year saw a large segment of these students prevented from enrolling in schools for various excuses, such

⁵ For the entire period of 1980-2004, no Baha’i was admitted to any institution of higher education in Iran. Since 2004, a handful of Baha’is have gained admittance. In order to educate its youth, the Baha’i community of Iran has formed its own university, where a worldwide network of instructors provide lectures through electronic and internet means. This university has now been forced to suspend its operations as well at the demand of authorities in Tehran.

as incompleteness of files, and those who were able to enroll were mostly expelled on the basis that they were Baha'is.

Separate from these difficulties that the Baha'i youth of Iran have been confronting, this summer has witnessed many diverse incidents of persecutions visited upon the Baha'i communities in many cities of Iran.

Moreover, the leadership of the Baha'i community was seized [on 14 May 2008] and to this date remains in Evin prison. These seven Baha'is are: Mahvash Sabet; Fariba Kamalabadi; Afif Naeimi; Saeid Rezaie; Vahid Tizfahm; Jamaloddin Khanjani; and Behrouz Tavakkoli.⁶

These individuals are incarcerated in section 209, administered by the Security and Intelligence Ministry. For the first time, on 20 June 2008 they were allowed a brief contact with their families; in more recent days they have been permitted a second brief contact with their loved ones. However, Behrouz Tavakkoli has been denied all communications with the outside world.

According to reports, the period of their imprisonment has been renewed, and they continue to languish in solitary confinement – despite the fact that Jamaloddin Khanjani and Behrouz Tavakkoli suffer from various ailments, including digestive and skin conditions.

In the course of these events, an interesting development is the proclamation of Ayatollah Montazeri regarding the civil rights of the Baha'is of Iran. He, as one of the highest ranking clerics outside of government, openly proclaimed:

⁶ For details of the arrest and imprisonment of these Baha'i leaders, see <http://news.bahai.org/story/632>.

In the Name of God

With greetings,

The congregation of Baha'ism not having the heavenly book like those of Jews, Christians, and Zoroastrians in the constitution [of the Islamic republic of Iran], are not considered to be among the religious minorities. However, since they are citizens of this country, they have the rights of citizens and the right to live in this country. Furthermore, they must benefit from Islamic compassion, which is stressed in Quran and by the religious authorities.⁷

The civil rights mentioned above should inevitably include all provisions enunciated in the constitution of the Islamic Republic. In this regard, Article 20 of that document proclaims:

All citizens of the country, both men and women, equally enjoy the protection of the law and enjoy all human, political, economic, social, and cultural rights, in conformity with Islamic criteria.

And Articles 22, 23, 28, and 30, respectively, state:

Article 22: The dignity, life, property, rights, residence, and occupation of the individual are inviolate, except in cases sanctioned by law.

Article 23: The investigation of an individual's beliefs is forbidden, and no one may be molested or taken to task simply for holding a certain belief.

Article 28: (1) Everyone has the right to choose any occupation he wishes, if it is not contrary to Islam and the public interests, and does not infringe the rights of others. (2) The government has the duty, with due consideration of the need of society for different kinds of work, to provide every citizen with the opportunity to work, and to create equal conditions for obtaining it.

Article 30: The government must provide all citizens with free education up to secondary school, and must expand free higher

⁷ This decree was issued on 14 May 2008. The Persian original can be found at: <http://www.bahai-egypt.org/2008/05/ayatollah-montazeri-decrees-bahais.html>

education to the extent required by the country for attaining self-sufficiency.

Without doubt, the problem of the Islamic regime with the Baha'i Faith is based in ideology. However, the question is: Why is the Shi'ite sect ruling over the people of Iran, despite the fact that the Baha'i Faith believes and respects the foundation of all other religions, especially Islam, is solely attacking the Baha'is when other religious minorities, such as the Christians, the Jews or the Zoroastrians are not under similar pressure? From the perspective of this writer, the Shi'ite persecution has two reasons:

- The appearance of this religion after Islam, as the last divine religion, which according to their belief, is sent by Almighty God for the salvation of the world of humanity.
- The close proximity of certain teachings of the Baha'i Faith to key beliefs of the governmental authorities, such as the phenomenon of the Lord of the Age, or the doctrine of Mahdaviyat, or eschatological views.⁸ The authorities firmly believe that these issues are the foremost foundation of the divine legitimacy of the Islamic regime, while simultaneously they are also the largest differences between this sect (namely, the Shi'ites) and all other sects of Islam.

The Baha'is believe that the Qa'im of the House of Muhammad⁹ was manifested in 1844 and has left behind a copious body of writings. Further, the Qa'im prophesized the imminent appearance of another Person and that Person is Baha'u'llah, the founder of the Baha'i Faith. Also, the Baha'is believe that the teachings and exhortations of the Baha'i Faith are consistent with the needs of the present age of humanity, the current state of maturity and development of the world, and the requirements of the people over the course of the next several centuries, and that it is this religion that will prepare mankind for the next stage of its global civilization.

This belief of Baha'is from the perspective of Shi'i law is erroneous. This belief is also the principle foundation for the pressure on the followers of the

⁸ Islam teaches that at the end of time, the Promised Mahdi will appear and will right all wrongs. The Baha'is believe that this promise was fulfilled in the Person of Baha'u'llah, the Founder of their religion.

⁹ Qa'im means the One Who will arise. For the Muslims He represents the Promised One, and for the Shi'is He also represents the Twelfth Imam, Who went into hiding in 873 AD, and is expected to reappear at the "end of time" to bring justice and equity to the world.

Baha'i Faith, and has caused the basic human rights and civil liberties of the vast majority of our Baha'i fellow-citizens, despite being native Iranians, to be denied to this day.

In accordance with a certain traditional reading of Shi'i law, in a society in which a majority are Muslim, the people of the Book are not permitted to proselytize their religion. Therefore, in accordance with the same understanding, in such a society discussion of Baha'i beliefs is also forbidden. However, it is imperative to point out that the phenomena of understanding and discernment is personal, and is the sole prerogative of the individual. One person cannot think for another person.

Similarly, every belief is personal – and religious convictions are in like manner personal and not societal. Consequently, to attain to faith is a matter of personal conviction – one cannot order a society to accept or reject certain beliefs. Nor can a society be instructed through a public declaration or announcement to renew or change the beliefs of a people. Therefore, it should be evident that when it comes to matters of belief and religious persuasion, the views of a certain leader or a school of thought or even government cannot be overrule the will of individuals in that society.

Belief and convictions to any religion is a matter of faith and personal understanding. Therefore, it is illogical to expect that such an acceptance could be left to the judgment of others. It is absurd to think that some other person can act as the agent of belief of all others, and on behalf of other people he would be charged to study, to ponder, to doubt, to question, to meditate, to trust in God and to ask for His confirmations and eventually to come to believe. When it comes to gaining faith, one cannot accept a deputy or surrogate.

To recognize and come to faith requires the most personal and deepest exercise of one's conscience. Each of us, in our own unique way, arrives at this recognition and acceptance which entails the innermost aspects of our spiritual and psychological commitment. How can such a thing be delegated to someone else?

From another direction this question can be raised: Are individual Muslims exempt from the duty to study, contemplate and decide on the validity or the falsehood of claims to *Qa'imiyat*? Or has God, His traditions, divine teachings and Islamic law left this matter exclusively for the inquiry of religious leaders and the jurists of the age?

In accordance with Shi'i jurisprudence, is every Muslim not duty bound to first consider the claim of every claimant with his own eyes, mind and discernment, and to look for the right signs and evidences, and only afterwards, in case it is needed, to consult with ecclesiastics and ask for their views? Is each and every Muslim not obligated to carefully consider, read and assess with his

own mind the writings of such claimants to Qa'imiyat, and only then, if necessary, to consult with others, perhaps even ranking clerics?

Based on what principle or judgment should Muslims make their beliefs, or disbeliefs, the same, and dependent on the views of religious clerics and mullahs? Every Muslim has the spiritual and religious duty to fully investigate the truth or the falsehood of the claim to Qa'imiyat by himself. The right to come to a conclusion regarding the genuineness or fabrication of a claim to the Qa'imiyat by its various claimants belongs to all people.

Divine tradition has always been that the Messengers of God have addressed each and every person directly, and not merely the religious clerics of the age (such as the absurd claim of the Islamic Republic to have exclusive contact with the Lord of the Age). Therefore, the acceptance or rejection of the claim to Qa'imiyat is a matter for all people and not the sole domain of the 'ulama. The divine message is for all and not just for a few.

Whether to accept or reject the Baha'i Faith and all its exhortations and teachings, like any other spiritual doctrine, requires deep contemplation, study and research.

For what reason then is the Islamic Republic, having thorough command over all financial and media resources of the nation, and maintaining belief and insistence on its own divine and absolutely unquestioned mandate and ideology (which is a belief in Islam through the Rule of the Religious Jurists) and its persistent injection of this belief into all elements of the nation, so afraid of any contact between the people and not only the Baha'is but every religious minority group?

Is it not the case that the government believes that Islam (its version of the Rule of the Religious Jurists) is the most complete, unadulterated and precious religious thought, and no other religion enshrines the same truth and validity? Therefore, why are the authorities so afraid of the followers of other religions, particularly the Baha'is?

Is it not true that a Muslim should be able to ask his questions from others in complete liberty, and that others are also enjoined to have the freedom to share and expound without any restriction or constraint their beliefs and religious convictions? Given this fact, then the Baha'is in all Islamic societies must be given complete and unhindered freedom of expression.

بهايت رقيب ولايت؟

احمد باطبي - سه شنبه 12 شهريور 1387 [2008.09.02]

از اولين ساعات ششم مرداد ماه نتايج آزمون سراسري ورود به دانشگاه ها بر روي وب سايت رسمي سازمان سنجش آموزش کشور قرار گرفته بود، و همچون سال پيش اکثر متقاضيان بهائي پس از ثبت اطلاعات شخصي خود بر روي سايت با عنوان عجيب "نقص پرونده" مواجه شدند. هنوز آمار دقيقی از تعداد متقاضيان نقص پرونده اعلام شده بهائي در دست نيست و با توجه به زنداني بودن مديران جامعه بهائيان ايران شايد نتوان چنين آماري را هم بعد ها به صورت رسمي بدست آورد، اما ايراد "نقص پرونده" عجيب ترين مطلبي است که مي توان به جاي ارائه کارنامه به متقاضي اعلام نمود. زيرا چنانچه پرونده یک متقاضي داراي نقصي جدي باشد، در حدي که از ارائه کارنامه محروم گردد، طبق مقررات سازمان سنجش از حضور در جلسه کنکور محروم مي گردد و به هيچ عنوان کارت حضور در جلسه براي چنين فردي صادر نمي شود.

اعلام نقص پرونده در عين حال موجب مي گردد که دست متقاضي بهائي از محاکم قضائي داخلي و حتي خارجي کوتاه شود، زيرا در اين شرايط اثبات اينکه نقص پرونده در مورد چه مسئله اي بوده است غير ممکن مي باشد.

نظير اين گونه اتفاقات در سال گذشته نیز براي جوانان بهائي افتاده بود اما متأسفانه علي رغم پي گيري هاي گسترده از مسئولين مختلف در دولت، مجلس، قوه قضائيه و ساير نهاد هاي نظارتي متأسفانه هيچ رسيدگي صورت نگرفت. استنباط اين است که همين روند امسال هم ادامه خواهد داشت و همچنان تعداد زيادي از با استعداد ترين جوانان ايران از تحصيلات عاليه، که طبيعي ترين حق فرد است محروم خواهند شد. جوانان ايراني بهائي حتي با گذشتن از سد آزمون ورودي نیز همچنان از گزند کينه ورزي حاکميت ايدئولوژیک ايران در امان نيستند. براي روشن تر شدن اين موضوع توجه خوانندگان گرامي را به متن رنج نامه حسام ميثاقي دانشجوي محروم از تحصيل جلب ميکنم.

"اينجانب در سال تحصيلي 85 در کنکور سراسري شرکت کردم و در رشته ي مترجمي زبان انگليسي در مقطع ايسانس در موسسه ي آموزش عالي سنائي اصفهان پذيرفته شدم. در اوایل ترم اول، در اولين کلاس معارف اسلامي استاد مربوطه از دانشجويان پرسيدند: آيا اقليت مذهبي در کلاس داريم؟ بنده، خانم رضايي و دانشجويي ارمني اعلام کرديم که اقليت مذهبي هستيم. ضمناً بنده اظهار کردم که واحد معارف اسلامي را همراه دانشجويان ديگر خواهيم خواند. سپس استاد مربوطه از بنده خواست تا نام دين خود را ذکر کنم و بنده با توجه به اينکه اعلام آن را در کلاس جايز نمي دانستم از دادن جواب مستقيم پرهيز کردم ولي به اصرار ايشان بنده نام ديانت بهائي را در کلاس ذکر نمودم. بعد از پايان آن جلسه بنده و خانم رضايي به اتفاق نزد استاد رفتيم و از ايشان خواستيم تا به خاطر شرايط موجود از سوال درباره ي ديانت بهائي در کلاس و فضاي دانشگاه پرهيز کنند چرا که ممکن است مشکلاتي براي ما و حتي ايشان به وجود بيايد. ايشان هم قبول فرمودند و از آن تاريخ در کلاس صحبتي در اين باره نشد.

پس از پايان 2 ترم و گرفتن کارنامه در تاريخ 86/4/14 به ما ابلاغ شد که در فروردين ماه بخشنامه اي مبني بر اخراج ما از دانشگاه به دست مسئولين دانشگاه رسيده است و آنها نامه اي

برای مقامات بالا ارسال و اعلام نموده اند که نمی توانند در میانه ی ترم دانشجویی خود را اخراج کنند و تقاضای تجدید نظر نمودند اما با مخالفت شدید مواجه شدند. نهایتاً تصمیم گرفتند تا ما را همراه نامه ای به سازمان سنجش بفرستند تا وضعیت ما مشخص شود. (شماره ی نامه ها: 86/391/4، 86/390/4، 86/390/4) پس از مراجعه به سازمان سنجش و مدتی انتظار از ما خواسته شد تا به دانشگاه خود مراجعه کنیم و گفته شد که جواب برای دانشگاه ارسال خواهد شد اما ما اظهار کردیم که باید همراه جواب به دانشگاه خود مراجعه کنیم. سپس به حراست سازمان ارجاع داده شدیم و در آنجا از ما خواسته شد که برای دریافت جواب به سازمان سنجش واقع در تهران، خیابان کریمخان زند مراجعه کنیم. همچنین شماره ی نامه ای به ما داده شد (1/270/م-86/4/18) و گفته شد که این نامه برای سازمان سنجش تهران ارسال شده است. در سازمان سنجش تهران با آقای دکتر نوربخش دیدار کردیم و ایشان گفتند اقدامات زیادی برای احقاق حق بهاییان انجام داده اند و در تلاشند تا راه دانشگاه را برای ما باز کنند. همچنین از ما خواستند تا به سازمان های مختلف مراجعه نکنیم چرا که تاثیری ندارد. پس از مراجعه از سازمان سنجش به وزارت علوم رفتیم و در آنجا خبردار شدیم نامه ای که از دانشگاه برای وزارت علوم ارسال گشته مفقود شده (!) و به گفته ی یکی از کارکنان وزارت علوم نامه ی مربوطه در اختیار دکتر مسلمی قرار دارد. پس از مراجعه به دکتر مسلمی ایشان اظهار بی اطلاعی کردند و گفتند همه ی نامه ها را برای سازمان سنجش می فرستند.

همچنین بنده برای نماینده ی اصفهان در مجلس شورای اسلامی (دکتر کامران) نامه ای نوشتم که منشی ایشان شماره ی ثبت به بنده نداد و همچنین برای بسیاری از نماینده های مجلس و همچنین ریاست جمهور نامه هایی از طریق اینترنت ارسال نمودم که هیچ جوابی دریافت نکردم. مراجعات بنده به وزارت علوم، سازمان سنجش، شورای انقلاب فرهنگی، دفاتر نمایندگان مجلس و ارگانهای دیگر تا به امروز ادامه داشته اما هیچ گونه جواب منطقی به بنده داده نشده و همگی خود را بی تقصیر دانسته و این موضوع را به ارگان های دیگر ارجاع داده اند. اکنون پس از گذشت دو ترم تحصیلی هنوز هیچ گونه جواب یا حداقل نامه ای مبنی بر اخراج دریافت نکردم. طبق قوانین وزارت علوم، هر دانشجو که 2 ترم در دانشگاه حضور نیابد و تحصیل نکند انصراف او خود به خود صادر خواهد شد و اکنون بنده یک دانشجوی انصرافی محسوب می شوم! ضمناً بنده برای معافی از خدمت اقدام نمودم و در کمال ناباوری بنده را دانشجوی موسسه آموزش عالی سنایی معرفی نمودند و به دلیل معافیت تحصیلی، معافیت بنده از خدمت سربازی صادر نشد. (جالب اینجاست که جوانان بهایی از تحصیل محرومند اما باید خدمت سربازی را انجام دهند.) "

هرچند طبق اصل سی ام قانون اساسی دولت حکومت اسلامی موظف است وسایل آموزش و پرورش رایگان را برای همه ملت تا پایان دوره متوسطه فراهم سازد و وسایل تحصیلات عالی را تا سر حد خودکفایی کشور به طور رایگان گسترش دهد، اما پس از انقلاب اسلامی به تکرار شاهد آن بودیم که تقریباً همه دانشجویان بهایی از دانشگاه های ایران به خاطر اعتقادشان اخراج شدند و اجازه ورود به دانشگاه به آنان داده نشد. اما از چهار سال پیش هم که ظاهراً اجازه ورود به دانشگاه به بهاییان داده شده است، هر سال بسیاری از دانشجویان با عناوین مختلف مانند نقص پرونده از ورود به دانشگاه محروم و گروهی هم که وارد دانشگاه می شوند تعدادی از آنها پس از مدتی به دلیل بهایی بودن اخراج می شوند.

تابستان امسال جدا از برخورد های این چنینی با جوانان ایرانی بهایی در مجموع جامعه بهایت ایران در بسیاری از شهر ها با فشار های گوناگونی مواجه بوده اند. این در حالی است که مهوش

ثابت، فریبا کمال آباد، عفیف نعیمی، سعید رضائی، وحید تیزفهم، جمال الدین خانجانی و بهروز توکلی، هفت رهبربهایان ایران تا به این لحظه در زندان اوین به سر میبرند. این افراد در سلول های زندان 209 وزارت اطلاعات زندانی هستند. آنها در تاریخ 87/3/31 برای اولین بار اجازه یافتند تا تماسهای کوتاهی با خانواده های خود برقرار نمایند، در طی روزهای اخیر نیز این افراد اجازه یافتند تا برای بار دوم با خانواده های خود تماس کوتاهی داشته باشند اما آقای بهروز توکلی تنها فردی است که تاکنون تماسی با منزل برقرار ننموده است.

بنا بر گزارشات دریافتی، قراربازداشت این افراد تمديد گريده است و آنان کماکان در سلول های انفرادي بسر میبرند. این در حالی است که جمال الدین خانجانی و بهروز توکلی از ناراحتی جسمی همچون ناراحتی گوارشی و پوستی در رنج هستند.

در این میان نکته قابل توجه موضع گیری آیت الله منتظری در خصوص حقوق شهروندی ایرانیان بهایی بود. ایشان به عنوان یکی از روحانیون بلندپایه خارج حکومت، صراحتاً اعلام نمودند که (با اینکه بهاییان جزء ادیان رسمی محسوب نمی شوند، ولی حق آب و گل دارند و لذا باید حقوق شهروندی در مورد آنان رعایت گردد و از رافت اسلامی برخوردار باشند.) این حقوق شهروندی قاعدتاً تمام موارد مندرج در قانون اساسی حکومت اسلامی را شامل میشود. مواردی نظیر اصل بیستم که در خصوص حقوق شهروندی اعلام میکند:

همه افراد ملت اعم از زن و مرد، یکسان در حمایت قانون قرار دارند و از همه حقوق انسانی و سیاسی و اقتصادی و اجتماعی و فرهنگی با رعایت موازین اسلام برخوردارند.

اصل بیست و دوم: حیثیت و جان و حقوق و مسکن و شغل اشخاص از تعرض مصون است مگر در مواردی که قانون تجویز می کند.

اصل بیست و سوم: تفتیش عقاید ممنوع است و هیچ کس را نمی توان به صرف داشتن عقیده ای مورد تعرض و مواخذه قرار داد.

اصل بیست و هشتم این قانون می گوید: هر کس حق دارد شغلی را که بدان مایل است و مخالف اسلام و مصالح عمومی و حقوق دیگران نیست برگزیند و دولت موظف است با رعایت نیاز جامعه به مشاغل گوناگون برای همه افراد امکان اشتغال به کار و شرایط مساوی را برای احراز مشاغل ایجاد نماید.

اصل سی ام: دولت موظف است وسایل آموزش و پرورش رایگان را برای همه ملت تا پایان دوره متوسطه فراهم سازد و وسایل تحصیلات عالی را تا سر حد خودکفایی کشور به طور رایگان گسترش دهد

بلا تردید مشکل حکومت اسلامی با آیین بهایت منشاء ایدئولوژیک دارد. اما سوال اینجاست که چرا تفکر شیعه حاکم بر مردم ایران باوجود اعتقاد و احترام آیین بهایی به مبانی فکری و اعتقادی دیگر ادیان خصوصاً مسلمانان، صرفاً با این آیین مشکل جدی داشته و ادیان دیگر مانند مسیحیت، یهود، زرتشت و... را تا این اندازه تحت فشار قرار نمیدهند؟ از دید نگارنده این حساسیت دو منشاء دارد:

منشاء اول ظهور این آیین پس از دین اسلام به عنوان آخرین دین آسمانی است که به اعتقاد آنان خداوند برای رستگاری بشر به جهانیان امر کرده. منشاء دوم نزدیک شدن برخی مباحث اعتقادی آیین بهایی به مبانی اعتقادی کلیدی حکومت نظیر پدیده (امام زمان) و مکتب مهدویت و نظریه انتظار است که به باور حکومت جزء مبانی اولیه مشروعیت آسمانی حکومت اسلامی محسوب گشته و در عین حال بزرگترین محل اختلاف و تفاوت این فرقه از اسلام (شیعه) با دیگر شاخه های آن به شمار می آید.

بهائیان بر این باورند که قائم آل محمد در سال 1260 هجری قمری ظاهر شده و آثار کتبی بسیاری از خود به جای گذاشته است. قائم آل محمد، ظهور شخصی بلافاصله بعد از خود را بشارت داده است. او بهاءالله شارع دیانت بهائی است. و همچنین بهائیان معتقدند که تعالیم و آموزه های دیانت بهائی متناسب با این مرحله از رشد و ترقی عالم انسانی است و جامعه بشری را در طی چندین قرن، به مرحله بعدی از تمدن بشری به پیش خواهد برد.

این اعتقاد بهائیان از نظر فقه شیعه باطل است. و همین اعتقاد بزرگ ترین دلیل فشار بر پیروان آیین بهایت محسوب و باعث شده که تا به امروز بسیاری از هموطنان بهایی مان با وجود ایرانی بودن از حقوق اولیه انسانی و شهروندی شان محروم شوند.

بر طبق یک طبقه بندی مرسوم و معمول فقهی، در جامعه ای که اکثریت آن مسلمانند (دارالاسلام)، اهل کتاب، حق تبلیغ ندارند. بنا بر این بر حسب همین رویکرد، طبیعتاً در چنین جامعه ای تبلیغ باور های بهائیان نیز ممنوع است. اما توجه به این نکته ضروری است که پدیده فهم و درک، شخصی و وابسته به فرد است. کسی نمیتواند به جای دیگری فکر کند. همچنین هر گونه اعتقادی نیز شخصی محسوب می شود؛ اعتقاد دینی نیز فردی است نه جمعی. بنا بر این حصول ایمان هم امری است شخصی و نمی توان جامعه ای را به شیوه ای دستوری واقعا مومن و یا بر عکس واقعا بی ایمان نمود. نمی توان تجدید و یا تغییر ایمان امت را با بخشنامه یا اعلامیه، به آنها دستور داد. و این بدیهی است که در رابطه با موضوع ایمان و اعتقاد دینی، اراده یک فرد و یا مکتب و یا حکومت نمی تواند مبنای اراده عموم مردم باشد.

ایمان و اعتقاد به هر آیین امری است معرفتی و ارادی. بنابراین این توقع غیر منطقی است که پذیرفتن آن به دیگری وا گذاشته شود. بی معنی است بپذیریم شخص دیگری نایب فرآیند ایمانی همه گان باشد، او از جانب دیگران مطالعه کند، تفکر کند، شک کند، پرسش کند، راز و نیاز کند، توکل کند، تایید بطلبد، و ایمان آورد. نمی توان برای حصول ایمان، وکیل و یا وصی انتخاب کرد. شناخت و ایمان دینی، از عمیق ترین لایه های وجودی آدمی مایه می گیرد و ابعاد متعدد ذهنی و روانی او را به نحو منحصر به فردی درگیر مساله می کند. چگونه این امر می تواند تقویض شود؟

از سویی این پرسش نیز مطرح میگردد که آیا تک تک مسلمانان از جستجو، مطالعه، تعمق و تشخیص صحت و سقم ادعای قائمیت معافند و کلام خداوند، احادیث، اصول و فقه اسلامی این وظیفه را بر عهده مراجع تقلید و فقهای زمان گذاشته است؟ آیا هر مسلمانی (طبق آموزه های فقه شیعه) نباید اول به چشم و عقل و فهم خویش در آثار مدعی، به دنبال نشانه ها و قرائن بگردد و آنگاه در صورت نیاز با علمای افقه به مشورت بنشیند و کسب نظر نماید؟ آیا تک تک مسلمانان نباید در آثاری که محل بحث ماست به دقت بنگرند، مطالعه کنند و به عقل خویش بخوانند و چنانچه محتاج بودند با دیگران و چه بسا با فقهای اعلم صحبت کنند؟

بر مبنای کدام اصل و حکمی، امت مسلمان باید ایمان و یا عدم ایمان خود را منوط و وابسته به ایمان علماء و مراجع دین کند؟ فرد مسلمان بر طبق مسئولیت اعتقادی - روحانی - ایمانی خود باید تقصص کند و صدق و یا کذب ادعای قائمیت را شخصا بیابد. فهم درستی و یا نادرستی ادعای قائمیت و یا مدعیان آن امری است عمومی. سنت الهی این بوده است که فرستادگان حق، عموم مردم را فرد به فرد مخاطب خود سازند نه صرفاً علمای زمان را (منظور ادعای حکومت اسلامی بر انحصار ارتباط با امان زمان). از همین رو، رد یا قبول ادعای قائمیت امری است عمومی و فردی نه فقط خاص علماء. پیام الهی پیامی است همگانی نه خصوصی.

رد یا قبول آئین بهائی و آموزه ها و تعالیمش همانند تمام مسایل معرفتی دیگر مستلزم مطالعه، بررسی و شناخت است. حکومت اسلامی با وجود در دست داشتن تمام توان مالی و تبلیغاتی کشور، و همچنین باور و پافشاری به آسمانی و به حق بودن بی چون و چرای اعتقادات و ایدئولوژی خود (اسلام مبتنی بر نظریه ولایت فقیه) و تزریق آن به مجاری تنفسی اجتماع، از چه رو تا این اندازه از هر گونه ارتباط نه صرفاً آیین بهائیت بلکه دیگر اعتقادات با افراد جامعه هراس دارد؟ مگر نه این است که حکومت بر این باور است که اسلام (نسخه ولایت فقیه) کاملترین، دست نخورده ترین، ناب ترین، تفکر دینی محسوب شده و هیچ آیین دیگری توان برابری با درستی و حقانیت آن را ندارد، پس هراس از پیروان ادیان دیگر خصوصاً بهائیت از چیست؟ مگر نه این است که فرد مسلمان باید بتواند پرسش های خود را در کمال آزادی از دیگران بپرسد و و دیگران نیز باید مجاز باشند که نگرش ها و اعتقادات دینی شان را به راحتی و بدون هر گونه قید و بندی توضیح و تشریح کنند. چنین شرطی، همان مساله آزادی بیان برای بهائیان در جوامع اسلامی است